

Po zaznajomieniu się z powyższą umową, w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej oświadczam, że:

- została ona uznana za słuszną zarówno w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych,
- jest przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona,
- będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydany został akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej Polskiej.

Dano w Warszawie dnia 4 listopada 1992 r.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *L. Wałęsa*

L. S.

Minister Spraw Zagranicznych: *K. Skubiszewski*

127

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 5 listopada 1993 r.

w sprawie wejścia w życie Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Arabską Republiką Egiptu o pomocy prawnej w sprawach cywilnych i handlowych, sporządzonej w Kairze dnia 17 maja 1992 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z art. 30 Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Arabską Republiką Egiptu o pomocy prawnej w sprawach cywilnych i handlowych, sporządzonej w Kairze dnia 17 maja 1992 r., dokonane zostały przewidziane w tym artykule notyfikacje

i w związku z tym powyższa umowa weszła w życie dnia 21 lutego 1993 r.

Minister Spraw Zagranicznych: *A. Olechowski*

128

UMOWA

między Rzeczpospolitą Polską a Arabską Republiką Egiptu o pomocy prawnej w sprawach karnych, przekazywaniu osób skazanych i ekstradycji,

sporządzona w Kairze dnia 17 maja 1992 r.

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 17 maja 1992 r. została sporządzona w Kairze Umowa między Rzeczpospolitą Polską a Arabską Republiką Egiptu o pomocy prawnej w sprawach karnych, przekazywaniu osób skazanych i ekstradycji w następującym brzmieniu:

UMOWA

między Rzeczpospolitą Polską a Arabską Republiką Egiptu o pomocy prawnej w sprawach karnych, przekazywaniu osób skazanych i ekstradycji

Rzeczpospolita Polska i Arabska Republika Egiptu,

pragnąc rozszerzać współpracę między obydwojema Państwami w dziedzinie prawnej,

postanowiły zawrzeć Umowę o pomocy prawnej w sprawach karnych, przekazywaniu osób skazanych i ekstradycji i w tym celu wyznaczyły jako swoich pełnomocników:

Rzeczpospolita Polska
Son Excellence Monsieur
Krzysztof Skubiszewski,
Ministre des Affaires Etrangères
de la République de Pologne

Arabska Republika Egiptu
Son Excellence Monsieur le Conseiller
Farouk Seif El Nasr,
Ministre de la Justice
de la République Arabe d'Egypte.

k którzy po wymianie swych pełnomocnictw, uznanych za dobre i sporządzone w należytej formie, uzgodnili, co następuje:

Część I

POMOC PRAWNA W SPRAWACH KARNYCH

Tytuł 1

Postanowienia ogólne

Artykuł 1

1. Obydwa Państwa zobowiązują się do udzielania sobie wzajemnie, zgodnie z postanowieniami niniejszej czę-

ści umowy, możliwie najszerzej pomocy prawnej w sprawach o przestępstwa, które w chwili wystąpienia z wnioskiem o udzielenie pomocy prawnej podlegają właściwości sądów według prawa Państwa wzywającego.

2. Pomoc prawna obejmuje w szczególności przeprowadzanie wstępnych czynności dochodzeniowych, przesłuchiwanie podejrzanych, oskarżonych, świadków i biegłych, przeszukiwanie, zajmowanie przedmiotów, przekazywanie dokumentów i innych przedmiotów mających związek z postępowaniem karnym, jak również doręczanie dokumentów.

3. Postanowień niniejszej części umowy nie stosuje się do przestępstw polegających wyłącznie na naruszeniu obowiązków wynikających ze służby wojskowej.

Artykuł 2

Można odmówić udzielenia pomocy prawnej:

- a) jeżeli wniosek dotyczy przestępstw uważanych przez Państwo wezwane za przestępstwa o charakterze politycznym lub za przestępstwa pozostające w związku z takimi przestępstwami, jak również za przestępstwa skarbowe, podatkowe, celne lub dewizowe,
- b) jeżeli Państwo wezwane uzna, że wykonanie wniosku mogłoby naruszyć jego suwerenność, bezpieczeństwo lub porządek publiczny.

Tytuł 2

Wnioski o udzielenie pomocy prawnej

Artykuł 3

1. Państwo wezwane wykonuje zgodnie ze swoim prawem wnioski o udzielenie pomocy prawnej, przekazywane przez organy sądowe Państwa wzywającego i dotyczące przeprowadzenia czynności określonych w artykule 1 ustęp 2.

2. Jeżeli Państwo wzywające wnosi, aby świadkowie lub biegli zeznawali pod przysięgą, wniosek taki jest uwzględniony przez Państwo wezwane, jeżeli nie sprzeciwia się temu jego prawo.

3. Państwo wezwane przekazuje jedynie uwierzytelnione odpisy lub fotokopie żądanych akt lub dokumentów. Jeżeli jednak Państwo wzywające wnosi o przekazanie oryginałów, wniosek ten będzie w miarę możliwości uwzględniany.

4. Informacje przekazane Państwu wzywającemu mogą być wykorzystane przez organy sądowe jedynie w postępowaniu, w związku z którym wnoszono o ich przekazanie.

Artykuł 4

Na wyraźny wniosek Państwa wzywającego, Państwo wezwane zawiadamia je o terminie i miejscu wykonania wniosku. Za zgodą Państwa wezwanego przy wykonaniu wniosku mogą być obecni przedstawiciele organu oraz zainteresowane osoby.

Artykuł 5

1. Państwo wezwane może odroczyć przekazanie przedmiotów, akt lub dokumentów, o których przekazanie się wnosi, jeżeli są one niezbędne w związku z toczącym się postępowaniem karnym.

2. Przedmioty, jak również oryginały akt lub dokumentów, przekazane w wyniku wykonania wniosku o udzielenie pomocy prawnej, są zwracane możliwie najszybciej przez

Państwo wzywające Państwu wezwanemu, chyba że Państwo to w sposób wyraźny z tego zrezygnuje.

Tytuł 3

Doręczanie pism procesowych i orzeczeń sądowych; stawienictwo świadków, biegłych i osób ściganych

Artykuł 6

1. Państwo wezwane dokonuje, zgodnie z własnym prawem, doręczeń pism procesowych i orzeczeń sądowych przekazanych w tym celu przez Państwo wzywające. Doręczenie może być dokonane przez zwykłe oddanie pisma lub orzeczenia adresatowi albo, na wniosek Państwa wzywającego, w szczególnej formie, jeżeli nie jest ona sprzeczna z prawem Państwa wezwanego.

2. Doręczenie jest potwierdzane dowodem doręczenia opatrzonym datą i podpisem adresata lub zaświadczeniem wydanym przez organ Państwa wezwanego, stwierdzającym fakt doręczenia, jego formę i datę. Jeden z tych dokumentów jest niezwłocznie przekazywany Państwu wzywającemu. Jeżeli doręczenie nie mogło być dokonane, Państwo wezwane zawiadamia o tym niezwłocznie Państwo wzywające informując o przyczynach.

3. Wezwania do stawienictwa powinny być przekazywane do Państwa wezwanego co najmniej na dwa miesiące przed wymaganym terminem stawienictwa tych osób.

4. Obydwa Państwa zastrzegają sobie prawo dobrowolnego doręczania pism własnym obywatelom za pośrednictwem swego przedstawicielstwa dyplomatycznego lub urzędu konsularnego.

Artykuł 7

1. Jeżeli Państwo wzywające uzna, że osobiste stawienictwo świadka lub biegłego przed jego organami sądowymi jest konieczne, zaznacza to w swoim wniosku o doręczenie wezwania, a Państwo wezwane wzywa tego świadka lub biegłego do stawienictwa.

2. Państwo wezwane zawiadamia Państwo wzywające o decyzji świadka lub biegłego. W wypadku określonym w ustępie 1 wniosek lub wezwanie powinno określać przybliżoną wysokość należności, jak również wysokość kosztów podróży i pobytu podlegających zwrotowi.

Artykuł 8

1. Osoba pozbawiona wolności, o której osobiste stawienictwo w charakterze świadka lub w celu przeprowadzenia konfrontacji wnosi Państwo wzywające, jest przekazywana czasowo na terytorium, gdzie przesłuchanie ma mieć miejsce, pod warunkiem jej odesłania w terminie określonym przez Państwo wezwane. Można odmówić przekazania, jeżeli:

- a) osoba pozbawiona wolności nie wyraża na to zgody;
- b) obecność tej osoby jest konieczna w związku z postępowaniem karnym toczącym się na terytorium Państwa wezwanego;
- c) przekazanie mogłoby spowodować przedłużenie okresu pozbawienia wolności lub
- d) inne ważne względy sprzeciwiają się przekazaniu.

2. Osoba przekazana powinna być nadal pozbawiona wolności na terytorium Państwa wzywającego, chyba że Państwo wezwane zażąda jej zwolnienia.

Artykuł 9

Świadek lub biegły, który nie stawia się na wezwanie, o którego doręczenie wnoszono, nie może podlegać, również

w wypadku gdy wezwanie zawierało takie zagrożenie, żadnym karom lub środkom przymusu, chyba że uda się on następnie dobrowolnie na terytorium Państwa wzywającego i zostanie tam ponownie wezwany do stawienia.

Artykuł 10

Należności, jak również koszty podróży i pobytu podlegające zwrotowi świadkowi lub biegłemu przez Państwo wzywające są obliczane przy uwzględnieniu ich miejsca zamieszkania i są im zwracane według stawek co najmniej równych stawkom przewidzianym przez przepisy prawne obowiązujące w Państwie, w którym przesłuchanie ma mieć miejsce.

Artykuł 11

1. Świadek lub biegły, niezależnie od jego obywatelstwa, który w wyniku wezwania stawia się przed organami sądowymi Państwa wzywającego, nie może być ścigany, pozbawiony wolności ani poddany żadnym innym ograniczeniom wolności osobistej na terytorium tego Państwa w związku z czynami popełnionymi lub wyrokami skazującymi, wydanymi przed jego wjazdem na terytorium Państwa wzywającego.

2. Każda osoba, niezależnie od jej obywatelstwa, wezwana do stawienia przed organami sądowymi Państwa wzywającego w celu odpowiadania za czyny, za które jest ścigana, nie może być w tym Państwie ścigana, pozbawiona wolności ani poddana żadnym innym ograniczeniom wolności osobistej w związku z czynami popełnionymi lub wyrokami skazującymi, wydanymi przed jej wjazdem na terytorium Państwa wzywającego i nie określonymi w wezwaniu.

3. Immunitet określony w ustępach 1 i 2 wygasa, gdy świadek, biegły lub osoba ścigana, mając możliwość opuszczenia terytorium Państwa wzywającego w ciągu piętnastu dni od dnia, w którym ich obecność nie była już niezbędna, pozostali na tym terytorium lub po jego opuszczeniu tam powrócili.

Tytuł 4

Rejestr skazanych

Artykuł 12

1. Państwo wezwane przekazuje, na takich samych warunkach jak własnym organom sądowym w podobnych sprawach, wyciągi z rejestru skazanych oraz wszelkie związane z tym informacje, o których przekazanie występują organy sądowe Państwa wzywającego na potrzeby toczącej się sprawy karnej.

2. W wypadkach innych niż określone w ustępie 1 wnioski wykonuje się na warunkach określonych przez prawo, regulaminy i praktykę Państwa wezwanego.

3. Każde z Państw zawiadamia drugie Państwo o wyrokach wydanych przeciwko obywatelom drugiego Państwa, które podlegają wpisowi do rejestru skazanych. Ministerstwa Sprawiedliwości przekazują sobie takie zawiadomienia co dwa lata.

Tytuł 5

Postępowanie

Artykuł 13

1. Wnioski o udzielenie pomocy prawnej powinny zawierać:

- a) określenie organu wzywającego;
- b) określenie przedmiotu i podstawy wniosku;

c) w miarę możliwości — określenie tożsamości i obywatelstwa osoby, której dotyczy wniosek;

d) w wypadku wniosku o doręczenie pism procesowych — nazwisko i miejsce zamieszkania adresata lub możliwie największą ilość informacji pozwalających na ustalenie jego tożsamości i odnalezienie oraz określenie rodzaju pisma, które ma być doręczone.

2. Wnioski o udzielenie pomocy prawnej powinny ponadto zawierać określenie zarzucanych czynów i zwięzły opis stanu faktycznego.

Artykuł 14

Organy sądowe obydwu Państw porozumiewają się wzajemnie między sobą za pośrednictwem ich Ministerstw Sprawiedliwości. Jeżeli wymagają tego okoliczności, porozumiewanie się może następować w drodze dyplomatycznej.

Artykuł 15

Wnioski o udzielenie pomocy prawnej sporządza się w języku Państwa wzywającego. Do wniosków dołącza się ich tłumaczenie na język Państwa wezwanego lub na język francuski albo angielski.

Artykuł 16

Wnioski o udzielenie pomocy prawnej oraz załączane do nich dokumenty powinny być opatrzone pieczęcią właściwego organu lub być przez niego poświadczone. Dokumenty te są zwolnione od wymogu legalizacji.

Artykuł 17

1. Jeżeli Państwo wezwane nie może wykonać wniosku o udzielenie pomocy prawnej lub odmawia jego wykonania, zawiadamia o tym niezwłocznie Państwo wzywające określając przyczyny niewykonania.

2. Jeżeli organ wezwany nie jest właściwy do wykonania wniosku o udzielenie pomocy prawnej, przekazuje go właściwemu organowi, zawiadamiając o tym organ wzywający.

Artykuł 18

Z zastrzeżeniem postanowień artykułu 10 wykonanie wniosków o udzielenie pomocy prawnej nie powoduje obowiązku zwrotu żadnych kosztów, z wyjątkiem kosztów powstałych w wyniku działania biegłych na terytorium Państwa wezwanego oraz kosztów przekazania na podstawie artykułu 8 osób pozbawionych wolności.

Tytuł 6

Przejęcie ścigania karnego

Artykuł 19

1. Obydwa Państwa zobowiązują się, na wniosek drugiego Państwa, do wszczęcia postępowania karnego zgodnie ze swoim prawem przeciwko własnym obywatelom, którzy popełnili przestępstwo na terytorium Państwa wzywającego.

2. Do wniosku o przejęcie ścigania karnego dołącza się wszelkie istniejące dowody oraz inne istotne informacje.

3. Państwo wezwane zawiadamia Państwo wzywające o wyniku postępowania karnego; w wypadku wydania prawomocnego orzeczenia przekazuje się jego odpis.

Tytuł 7

Zawiadomienie o ograniczeniu wolności

Artykuł 20

1. Właściwe organy jednego Państwa zawiadamiają możliwie najszybciej, ale nie później niż w ciągu trzech dni,

przedstawicielstwo dyplomatyczne lub urząd konsularny drugiego Państwa o zatrzymaniu lub poddaniu jakiegokolwiek innej formie ograniczenia wolności obywatela tego Państwa.

2. Urzędnicy konsularni posiadają prawo widzenia się z tym obywatelem, rozmowy i korespondencji z nim i zapewnienia mu przedstawicielstwa w postępowaniu, chyba że sprzeciwi się on temu wyraźnie w obecności urzędnika konsularnego.

Część II

PRZEKAZYWANIE OSÓB SKAZANYCH W CELU WYKONANIA ORZECZEŃ SĄDOWYCH WYDANYCH W SPRAWACH KARNYCH

Artykuł 21

Obydwa Państwa zobowiązują się do przekazywania sobie wzajemnie, na wniosek, na zasadach i warunkach określonych w postanowieniach niniejszej części umowy, osób skazanych pozbawionych wolności — w celu wykonania orzeczeń wydanych w sprawach karnych, na mocy których sądy jednego Państwa orzekły prawomocnie wobec obywatela drugiego Państwa karę pozbawienia wolności.

Artykuł 22

W rozumieniu niniejszej części umowy następujące wyrażenia oznaczają:

- „Państwo skazania” — państwo, w którym przestępca został skazany i z którego terytorium jest przekazywany,
- „Państwo wykonania” — państwo, do którego skazany jest przekazywany w celu odbycia kary;
- „osoba skazana pozbawiona wolności” — wszelką osobę, wobec której zostało wydane na terytorium jednego z Państw orzeczenie sądowe stwierdzające jej winę, która powinna odbyć karę pozbawienia wolności i która znajduje się w zakładzie karnym.

Artykuł 23

1. Z wnioskiem, o którym mowa w artykule 21, mogą wystąpić:

- Państwo skazania;
- Państwo wykonania.

2. Osoba skazana lub jej przedstawiciel prawny mogą występować w tym celu do każdego z Państw.

Artykuł 24

Postanowienia niniejszej części umowy stosuje się na następujących warunkach:

- przestępstwo, którego dotyczy wniosek, jest zagrożone według prawa obu Państw karą pozbawienia wolności;
- wyrok skazujący jest prawomocny i wykonalny;
- osoba skazana pozbawiona wolności jest obywatelem Państwa wykonania;
- osoba skazana wyraża zgodę na przekazanie;
- w chwili otrzymania wniosku przez Państwo wezwane osoba skazana ma jeszcze do odbycia co najmniej 9 miesięcy kary pozbawienia wolności. W wyjątkowych wypadkach obydwu Państw mogą uzgodnić przekazanie, gdy długość kary pozostałej do odbycia jest mniejsza niż 9 miesięcy.

Artykuł 25

1. Każda osoba skazana pozbawiona wolności, do której mogą być zastosowane postanowienia niniejszej części umowy, powinna być o nich powiadomiona przez Państwo skazania.

2. Osoba skazana powinna być zawiadomiona na piśmie o wszelkich decyzjach podjętych przez każde z Państw w przedmiocie wniosku o przekazanie.

Artykuł 26

Przekazanie osoby skazanej nie nastąpi, jeżeli:

- jedno z Państw uzna, że przekazanie mogłoby naruszyć jego suwerenność, bezpieczeństwo lub porządek publiczny;
- wniosek o przekazanie dotyczy kary orzeczonej za czyny prawomocnie osądzone w Państwie wykonania, w odniesieniu do których kara została wykonana lub uległa przedawnieniu;
- według prawa Państwa wykonania nastąpiło przedawnienie ścigania karnego;
- wyrok skazujący zapadł za przestępstwo uważane przez Państwo wykonania za przestępstwo polegające wyłącznie na naruszeniu obowiązków wynikających ze służby wojskowej;
- wyrok skazujący zapadł za przestępstwo pozostające w związku z narkotykami lub środkami psychotropowymi.

Artykuł 27

Przekazanie osoby skazanej może nie nastąpić, jeżeli:

- właściwe organy Państwa wykonania zastosowały za te same czyny prawo łaski w odniesieniu do osoby skazanej pozbawionej wolności lub prawomocnie odstąpiły od ścigania, lub umorzyły postępowanie;
- przestępstwo jest uważane przez Państwo wykonania za przestępstwo o charakterze politycznym lub pozostające w związku z takim przestępstwem, jak również za przestępstwo skarbowe, podatkowe, celne lub dewizowe;
- przestępstwo będące podstawą skazania jest przedmiotem ścigania w Państwie wykonania;
- osoba skazana nie wywiązała się z obowiązku uiszczenia sum pieniężnych, grzywien, odszkodowania lub innych zobowiązań pieniężnych wszelkiego rodzaju na nią nałożonych;
- osoba skazana jest również obywatelem Państwa skazania bądź nie ma miejsca zwyczajnego pobytu na terytorium Państwa wykonania;
- maksymalny wymiar kary pozbawienia wolności przewidziany przez prawo Państwa wykonania jest nieproporcjonalnie niższy od kary pozbawienia wolności orzeczonej w Państwie skazania.

Artykuł 28

Każda odmowa przekazania skazanego wymaga uzasadnienia.

Artykuł 29

Osoba skazana powinna wyrazić swoją zgodę na przekazanie, będąc w pełni świadoma skutków prawnych, które z tego wynikają. Jeżeli osoba skazana nie jest w stanie w sposób ważny wyrazić swojej zgody, zgodę wyraża jej przedstawiciel prawny.

Artykuł 30

1. Kara orzeczone w Państwie skazania podlega wykonaniu w Państwie wykonania w takiej części, w jakiej nie została wykonana w Państwie skazania.

2. W wypadku gdy kara wymierzona w Państwie skazania jest, ze względu na charakter lub wymiar, surowsza od kary przewidzianej za te same czyny przez prawo Państwa

wykonania, właściwy organ Państwa wykonania zastępuje ją najbardziej zbliżoną karą pozbawienia wolności, przewidzianą we własnym ustawodawstwie, albo zmniejsza orzeczoną karę w największym stopniu przewidzianym przez to ustawodawstwo.

3. Kara zamienna nie może być, tak pod względem jej charakteru, jak i wymiaru, surowsza od kary pozbawienia wolności orzeczonej w Państwie skazania, jak również nie może przekraczać maksymalnego zagrożenia przewidzianego przez prawo Państwa wykonania.

Artykuł 31

Państwo wykonania zawiadamia na stosowny wniosek Państwo skazania o przebiegu wykonania wyroku skazującego.

Artykuł 32

Sposób wykonania kary jest regulowany przez prawo Państwa wykonania; Państwo to jest wyłącznie właściwe do podejmowania wszelkich odnośnych decyzji.

Artykuł 33

Państwo skazania jest wyłącznie właściwe do rozpatrywania odwołań od wyroku skazującego.

Artykuł 34

1. Przekazane osoby skazane korzystają z amnestii i ułaskawienia, zastosowanych w każdym z Państw.

2. Państwo skazania zawiadamia niezwłocznie Państwo wykonania o wszelkiej decyzji lub środku, który powoduje całkowite lub częściowe zakończenie wykonania orzeczonej kary.

3. Właściwe organy Państwa wykonania powodują zażalenie wykonywania kary niezwłocznie po otrzymaniu zawiadomienia o wszelkiej decyzji lub środku powodującym zniesienie wykonalności kary.

Artykuł 35

Osoba skazana, przekazana w wyniku zastosowania postanowień niniejszej części umowy, nie może być ponownie ścigana, aresztowana lub zatrzymana w Państwie wykonania za przestępstwo, za które orzeczono karę w Państwie skazania, stanowiące podstawę przekazania.

Artykuł 36

Niniejszą część umowy stosuje się do wykonywania wyroków skazujących, wydanych przed lub po jej wejściu w życie.

Artykuł 37

Wniosek o przekazanie sporządza się w formie pisemnej. Powinien on zawierać informacje dotyczące tożsamości osoby skazanej, miejscu jej zatrzymania w Państwie skazania i miejscu zamieszkania w Państwie wykonania. Do wniosku powinno być dołączone oświadczenie stwierdzające zgodę osoby skazanej lub jej przedstawiciela prawnego na przekazanie.

Artykuł 38

Państwo skazania przekazuje Państwu wykonania oryginał lub poświadczony odpis wyroku skazującego. Państwo to potwierdza prawomocność i wykonalność orzeczenia i określa, o ile jest to możliwe, okoliczności oraz czas i miejsce

popelnienia przestępstwa, jak również kwalifikację prawną. Ponadto powinno ono przekazać wszystkie niezbędne informacje dotyczące długości pozostałej do odbycia kary, okresu dotychczasowego pozbawienia wolności i złagodneń kary już zastosowanych, jak również informacje na temat osobowości osoby skazanej i jej zachowania w Państwie skazania przed i po wydaniu wyroku skazującego.

Państwo wykonania zawiadamia Państwo skazania, przed rozstrzygnięciem wniosku o przekazanie, o maksymalnym wymiarze kary przewidzianym przez jego ustawodawstwo za takie same czyny.

Jeżeli Państwo wezwane uzna, że informacje przekazane przez drugie Państwo są niewystarczające, może ono zwrócić się o dostarczenie dodatkowych informacji.

Do tych dokumentów dołącza się ich tłumaczenie na język drugiego Państwa lub na język francuski albo angielski.

Artykuł 39

Wnioski o przekazanie przekazuje Ministerstwo Sprawiedliwości jednego Państwa do Ministerstwa Sprawiedliwości drugiego Państwa.

Artykuł 40

Pisma i inne dokumenty przekazywane w wyniku stosowania postanowień niniejszej części umowy są zwolnione od wymogu legalizacji; są one opatrzone podpisem i pieczęcią właściwego organu.

Artykuł 41

Koszty przekazywania osób skazanych ponosi Państwo wykonania, z wyjątkiem kosztów powstałych wyłącznie na terytorium drugiego Państwa.

Państwo ponoszące koszty zapewnia osobom przekazywanym eskortę.

Część III

EKSTRADYCJA

Artykuł 42

Obydwa Państwa zobowiązują się do wzajemnego wydawania sobie, na zasadach i warunkach określonych w następnych artykułach, osób, które przebywają na terytorium jednego z Państw i są ścigane za popelnienie przestępstwa lub zostały skazane przez sądy drugiego Państwa.

Artykuł 43

Wydanie następuje:

- a) za czyn lub czyny, które według ustawodawstwa obu Państw stanowią przestępstwa zagrożone karą pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej jednego roku lub karą surowszą;
- b) w odniesieniu do wyroków skazujących wydanych w Państwie wzywającym za czyny, które według ustawodawstwa obu Państw stanowią przestępstwo, i gdy orzeczona kara pozbawienia wolności wynosi co najmniej sześć miesięcy.

Artykuł 44

Odmawia się wydania, jeżeli:

- a) osoba, której wydania się żąda, jest obywatelem Państwa wezwanego. Jeżeli Państwo wezwane odmawia wydania swego obywatela, Państwo to, na wniosek Państw

wa wzywającego, przekazuje sprawę swoim właściwym organom w celu wszczęcia ścigania karnego. W tym celu może posłużyć się wynikami postępowania prowadzonego w Państwie wzywającym;

- b) przestępstwo, w związku z którym żąda się wydania, jest uważane przez Państwo wezwane za przestępstwo polityczne lub przestępstwo pozostające w związku z takim przestępstwem. Zamach na życie Szefa Państwa jednego z Państw lub członka jego rodziny nie jest uważany za przestępstwo polityczne;
- c) przestępstwo, w związku z którym żąda się wydania, polega wyłącznie na naruszeniu obowiązków wynikających ze służby wojskowej;
- d) przestępstwo, w związku z którym żąda się wydania, zostało popełnione, w całości lub w części, na terytorium Państwa wezwanego lub w miejscu podlegającym jurysdykcji tego Państwa;
- e) przestępstwo, w związku z którym żąda się wydania, zostało w Państwie wezwanym prawomocnie osądzone, odstąpiono od ścigania lub umorzono postępowanie;
- f) w chwili wpłynięcia wniosku według prawa jednego z Państw nastąpiło przedawnienie ścigania lub wykonania kary za przestępstwo, w związku z którym żąda się wydania;
- g) przestępstwo, w związku z którym żąda się wydania, zostało bądź w Państwie wzywającym, bądź w Państwie wezwanym objęte amnestią.

Artykuł 45

Można odmówić wydania, jeżeli:

- a) dane przestępstwo jest zagrożone karą śmierci przez ustawodawstwo tylko jednego z Państw;
- b) przestępstwo, w związku z którym żąda się wydania, jest przedmiotem ścigania w Państwie wezwanym lub zostało prawomocnie osądzone w państwie trzecim.

Artykuł 46

Wydanie nie nastąpi, gdy Państwo wezwane ma poważne podstawy, by przyjąć, że wniosek o wydanie, którego podstawą stanowi przestępstwo pospolite, został sporządzony w celu ścigania lub ukarania danej osoby ze względu na jej rasę, wyznanie, narodowość lub poglądy polityczne i że z tego powodu sytuacja tej osoby może ulec pogorszeniu.

Artykuł 47

1. Wniosek o wydanie sporządza się na piśmie i przekazuje w drodze dyplomatycznej.

2. Do wniosku dołącza się:

- a) oryginał lub poświadczony odpis wyroku skazującego lub nakazu aresztowania wydanego w formie przewidzianej przez prawo Państwa wzywającego;
- b) opis czynów, w związku z którymi żąda się wydania, zawierający czas i miejsce ich popełnienia, ich kwalifikację prawną i przepisy mające zastosowanie do nich, jak również tekst tych przepisów;
- c) możliwie dokładny rysopis osoby, której wydania się żąda, oraz wszelkie inne informacje pozwalające na stwierdzenie jej tożsamości i obywatelstwa.

Artykuł 48

1. W pilnych wypadkach organy sądowe Państwa wzywającego mogą dla celów ekstradycji wystąpić z wnioskiem o tymczasowe aresztowanie osoby, której wydania będą żądać.

2. Wniosek o tymczasowe aresztowanie powinien stwierdzać istnienie jednego z dokumentów określonych

w artykule 47 ustęp 2 litera a). Powinien on ponadto określać przestępstwo, w związku z którym wnosi się o wydanie, wysokość kary przewidzianej lub orzeczonej, miejsce i czas popełnienia przestępstwa oraz możliwie największą ilość informacji umożliwiających ustalenie tożsamości i odnalezienie osoby, której wydania będzie się żądać.

3. Wniosek, o którym mowa w ustępie 2, jest przekazywany organom sądowym Państwa wezwanego bądź bezpośrednio drogą pocztową lub telegraficzną, bądź we wszelki inny sposób pozostawiający ślad na piśmie.

4. Jeżeli wymogi wniosku zostały dochowane, organy sądowe Państwa wezwanego nadają mu bieg zgodnie ze swoim prawem. Zawiadamia się o tym niezwłocznie organ wzywający.

Artykuł 49

1. Areszt tymczasowy może być uchylony, jeżeli w ciągu 20 dni od dnia aresztowania Państwo wezwane nie otrzymało wniosku o wydanie oraz dokumentów określonych w artykule 47 ustęp 2.

2. Okres aresztu tymczasowego nie może w żadnym wypadku przekroczyć 40 dni, licząc od daty aresztowania.

3. Uchylenie aresztu tymczasowego jest dopuszczalne w każdej chwili, jednakże Państwo wezwane jest obowiązane przedsięwziąć wszelkie niezbędne środki w celu zapobieżenia ucieczce osoby, której dotyczy wnioski.

4. Zwolnienie nie stoi na przeszkodzie ponownemu aresztowaniu i wydaniu, jeżeli wniosek o wydanie wpłynie w terminie późniejszym.

Artykuł 50

W wypadku gdy niezbędne są dodatkowe informacje w celu ustalenia, czy wszystkie warunki określone w postanowieniach niniejszej części umowy zostały spełnione, Państwo wezwane zawiadamia o tym Państwo wzywające w drodze dyplomatycznej. Dla uzyskania tych informacji może ono wyznaczyć Państwu wzywającemu stosowny termin.

Artykuł 51

Jeżeli z wnioskiem o wydanie wystąpiło jednocześnie kilka Państw bądź w odniesieniu do tych samych, bądź różnych czynów, Państwo wezwane rozstrzyga, który wniosek uwzględnić, biorąc pod uwagę wszelkie okoliczności, a w szczególności możliwość dalszego wydania w stosunkach między państwami wzywającymi, daty wpłynięcia wniosków, wagę i miejsce popełnienia przestępstw oraz obywatelstwo osoby, o której wydanie się wnosi.

Artykuł 52

1. Z zastrzeżeniem praw Państwa wezwanego lub praw osób trzecich, na wniosek Państwa wzywającego Państwo wezwane zabezpiecza i wydaje w sposób określony przez swoje ustawodawstwo przedmioty:

- a) które mogą służyć jako dowody rzeczowe;
- b) które pochodzą z przestępstwa i zostały odnalezione przed lub po wydaniu żądanej osoby.

2. Wydanie przedmiotów następuje również w wypadku, gdy ekstradycja nie może nastąpić z powodu śmierci lub ucieczki osoby, o której wydanie się wnosi.

3. Jeżeli Państwo wezwane lub osoby trzecie nabyły prawa do tych przedmiotów, przedmioty te podlegają zwrotowi możliwie najszybciej i bezpłatnie Państwu wezwanemu po zakończeniu postępowania na terytorium Państwa wzywającego.

Artykuł 53

1. Państwo wezwane zawiadamia Państwo wzywające w drodze dyplomatycznej o swojej decyzji w przedmiocie wydania.

2. Każda całkowita lub częściowa odmowa wydania podlega uzasadnieniu.

3. W wypadku uwzględnienia wniosku Państwo wezwane wyznacza, w możliwie dogodny sposób, miejsce i datę przekazania osoby wydanej i zawiadamia o tym z dostatecznym wyprzedzeniem Państwo wzywające.

4. Z zastrzeżeniem wypadku określonego w ustępie 5, jeżeli osoba, o której wydanie się wnosi, nie została odebrana w wyznaczonym czasie, może być ona zwolniona po upływie 15 dni licząc od tej daty, a podlega zwolnieniu w każdym wypadku po upływie 30 dni od tej daty. W takim wypadku Państwo wezwane może odmówić wydania za to samo przestępstwo.

5. W wypadku nadzwyczajnych okoliczności umożliwiających przekazanie lub odbiór osoby podlegającej wydaniu, zainteresowane Państwo zawiadamia o tym drugie Państwo przed upływem stosownego terminu. Oba Państwa porozumiewają się co do innego terminu i ewentualnie co do innego miejsca przekazania. W takim wypadku stosuje się postanowienia ustępu poprzedzającego.

Artykuł 54

1. Jeżeli osoba, o której wydanie się wnosi, jest w Państwie wezwanym ścigana lub została tam skazana za przestępstwo inne niż to, które stanowi podstawę wniosku o wydanie, Państwo to powinno jednakże podjąć decyzję w przedmiocie wniosku i zawiadomić Państwo wzywające o swojej decyzji w przedmiocie wydania na warunkach określonych w artykule 53 ustępy 1 i 2. Jednakże w wypadku uwzględnienia wniosku, przekazanie osoby, o której wydanie się wnosi, ulega odroczeniu do czasu zakończenia postępowania lub wykonania kary w Państwie wezwanym. Przekazanie ma następnie miejsce w czasie, który jest określany zgodnie z artykułem 53 ustęp 3, ustępy 4 i 5 tego artykułu stosuje się odpowiednio.

2. Postanowienia ustępu 1 nie stoją na przeszkodzie czasowemu przekazaniu osoby, o której wydanie się wnosi, w celu jej stawiennictwa przed organami sądowymi Państwa wzywającego, pod warunkiem że będzie ona pozbawiona wolności i przekazana z powrotem po wydaniu decyzji przez te organy.

Artykuł 55

Osoba wydana nie może być ścigana, sądzona lub pozbawiona wolności w celu wykonania kary ani poddana jakimkolwiek innemu ograniczeniu jej wolności osobistej za przestępstwo popełnione przed jej przekazaniem, inne niż to, które stanowiło podstawę wydania, z wyjątkiem następujących wypadków:

- a) gdy Państwo, które ją wydało, wyrazi na to zgodę. W takich wypadkach przekazywany jest stosowny wniosek, do którego dołącza się dokumenty określone w artykule 47 oraz protokół sądowy zawierający stanowisko osoby wydanej co do zakresu wydania oraz stwierdzający, że osoba wydana ma możliwość obrony przed organami Państwa wzywającego;
- b) gdy, mając taką możliwość, osoba wydana nie opuściła w ciągu 30 dni od daty jej ostatecznego zwolnienia terytorium Państwa, któremu została wydana, lub, po jego opuszczeniu, na nie powróciła.

Artykuł 56

Jeżeli w toku postępowania kwalifikacja prawna czynu ulega zmianie, osoba wydana może być ścigana lub sądzona jedynie w zakresie, w którym elementy konstytutywne nowo kwalifikowanego przestępstwa dopuszczają jej wydanie.

Artykuł 57

Z wyjątkiem wypadku określonego w artykule 55 litera b), zgoda Państwa wezwanego jest niezbędna dla wydania przez Państwo wzywające osoby, która została mu przekazana, państwu trzeciemu. W tym celu Państwo wzywające kieruje do Państwa wezwanego stosowny wniosek, do którego dołącza kopie dokumentów przekazanych przez państwo trzecie.

Artykuł 58

1. Tranzyt przez terytorium jednego z Państw osoby wydanej drugiemu Państwu przez państwo trzecie jest udzielany na wniosek skierowany w drodze dyplomatycznej. Do wniosku dołącza się dokumenty pozwalające stwierdzić, że chodzi o przestępstwo uzasadniające wydanie. Można odmówić udzielenia tranzytu w wypadku, gdy chodzi o własnego obywatela.

2. W wypadku korzystania z drogi lotniczej stosuje się następujące postanowienia:

- a) jeżeli nie jest przewidziane żadne międzylądowanie, Państwo wzywające uprzedza Państwo, nad którego terytorium następuje przelot, i zawiadamia o istnieniu jednego z dokumentów określonych w artykule 47 ustęp 2 litera a). W wypadku lądowania awaryjnego zawiadomienie to wywiera takie same skutki jak wniosek o tymczasowe aresztowanie określony w artykule 48 i Państwo wzywające kieruje w normalnym trybie wniosek o udzielenie tranzytu;
- b) w wypadku gdy jest przewidziane międzylądowanie, Państwo wzywające kieruje do Państwa wezwanego wniosek o udzielenie tranzytu zgodnie z postanowieniami ustępu 1.

3. W wypadku gdy Państwo wezwane o udzielenie tranzytu wnosiło również o wydanie, udzielenie tranzytu może zostać odroczone aż do zadośćuczynienia wymogom wymiaru sprawiedliwości tego Państwa.

Artykuł 59

1. Wszystkie koszty powstałe w wyniku wydania na terytorium Państwa wezwanego ponosi to Państwo.

2. Wszystkie koszty wynikłe z tranzytu na terytorium Państwa wezwanego ponosi Państwo wzywające.

Artykuł 60

Wnioski o wydanie oraz dokumenty przedkładane w związku z postanowieniami niniejszej części umowy są sporządzane w języku Państwa wzywającego i dołącza się do nich ich urzędowe tłumaczenie na język Państwa wezwanego lub na język angielski, lub francuski.

Część IV

POSTANOWIENIA KOŃCOWE

Artykuł 61

W rozumieniu niniejszej umowy wyrażenie „organ sądowy” oznacza sądy i prokuratury.

Artykuł 62

Rozbieżności dotyczące interpretacji i stosowania niniejszej umowy będą rozstrzygane między Ministerstwami Sprawiedliwości obu Państw lub w drodze dyplomatycznej.

Artykuł 63

Każde z Państw notyfikuje drugiemu Państwu zakończenie procedury przewidzianej przez jego Konstytucję lub inne przepisy prawne dla nabrania mocy obowiązującej przez niniejszą umowę, która wejdzie w życie sześćdziesiątego dnia następującego po dacie otrzymania ostatniej notyfikacji.

Artykuł 64

Każde z Państw może w każdej chwili wypowiedzieć niniejszą umowę, przekazując drugiemu Państwu w drodze

dyplomatycznej notyfikację o wypowiedzeniu umowy; w takim wypadku wypowiedzenie będzie skuteczne po upływie roku od daty otrzymania takiej notyfikacji.

Sporządzono w Kairze dnia 17 maja 1992 r. w dwóch egzemplarzach, każdy w językach polskim, arabskim i francuskim, przy czym wszystkie teksty są jednakowo autentyczne. W razie rozbieżności tekst w języku francuskim będzie rozstrzygający.

Na dowód czego pełnomocnicy obu Państw, należycie do tego upoważnieni, podpisali niniejszą umowę i opatrzyli ją pieczęciami.

Za Rzeczpospolitą Polską
K. Skubiszewski

Za Arabską Republikę Egiptu
Farouk Seif El Nasr

Po zaznajomieniu się z powyższą umową, w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej oświadczam, że:

- została ona uznana za słuszną zarówno w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych,
- jest przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona,
- będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydany został akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej Polskiej.

Dano w Warszawie dnia 4 listopada 1992 r.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *L. Wałęsa*

L. S.

Minister Spraw Zagranicznych: *K. Skubiszewski*

129

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 5 listopada 1993 r.

w sprawie wejścia w życie Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Arabską Republiką Egiptu o pomocy prawnej w sprawach karnych, przekazywaniu osób skazanych i ekstradycji, sporządzonej w Kairze dnia 17 maja 1992 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z artykułem 63 Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Arabską Republiką Egiptu o pomocy prawnej w sprawach karnych, przekazywaniu osób skazanych i ekstradycji, sporządzonej w Kairze dnia 17 maja 1992 r., dokonane zostały przewidzia-

ne w tym artykule notyfikacje i w związku z tym powyższa umowa weszła w życie dnia 20 lutego 1993 r.

Minister Spraw Zagranicznych: *A. Olechowski*

Reklamacje z powodu niedoręczenia poszczególnych numerów zgłaszać należy na piśmie do Wydziału Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, ul. Powsińska 69/71, 00-979 Warszawa, P-1, do 15 dni po otrzymaniu następnego kolejnego numeru.

O wszelkich zmianach nazwy prenumeratora lub adresu prosimy niezwłocznie informować na piśmie Wydział Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów.

Wydawca: Urząd Rady Ministrów

Redakcja: Biuro Prawne, 00-583 Warszawa, Al. Ujazdowskie 1/3, P-29.

Organizacja druku i kolportaż: Wydział Wydawnictw, 00-979 Warszawa, ul. Powsińska 69/71, P-1, tel. 42-14-78 i 694-67-50, teleks 825944 WW, telefaks (2) 694-62-06.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów w Zakładach Graficznych „Tamka” S.A., Zakład nr 1, Warszawa, ul. Tamka 3.